

שמאל דיגיטלי ומחאת
הצעירים במרוקו עמ' 7

מועלי כל הארצות התאחדו!

זה הדיר

زو هديره ZO HADEREKH

גיליון 40 / 15 באוקטובר 2025

צילום: מרים אלסטר / פלאש 90

לאן מובילה העסקה

עמ' 3-5

צילום: עבד רחמן חטיב / פלאש 90

אין ידידים, רק אינטרסים

"אני רוצה להודות למדינות שיחד עזרו לי לחבר את זה - קטאר, טורקיה, סעודיה, מצרים, ירדן וכל כך הרבה אחרות. כל כך הרבה אנשים נלחמו כל כך הרבה. זה יום גדול, אנחנו צריכים לראות איך זה יסתיים, אנחנו צריכים לנסח את המילים האחרונות בצורה קונקרטית. אז אני אנסח רגע בצורה קונקרטית: נתניהו לא מוזכר במילה בהודעת טראמפ. הברנש מנסה לדהור בפול גז לפרס נובל שתכף נסגר להשנה, ואין לו צורך או חשק שהנוכל המפקיר והמטרפד יפריע לו. טקס ההתנצלות הפומבי לקטארים סימן את הכיוון. ההוראה על הפסקת התקיפות בעזה הייתה מתבקשת לשיטתו, ואכן הגיעה (חבל שלא קודם). עכשיו משא ומתן מזורז. נראה שחלומות הריבירה, הגירוש, הסיפוח וההתנחלות ייאלצו לחכות. יאללה, אינשאללה, לו יהי. אפס שאננות, מאה אחוז דריכות. אסור לזלזל אף פעם ביכולות ההרס של המחריב. בינתיים נמתין כדי לראות איך מקהלת הסייענים ושופרות, כולל אלה שעושים את עצמם דתיים, מתפתלת ומתהפכת כדי להסביר את ההישג האסטרטגי האדיר של נתניהו באזור".

רשומה של אורי משגב בפייסבוק, 4.10

דברים בשם אומרם

פייק ניוז בערוץ 14

"בתכנית הדגל של ערוץ 14, 'הפטריטים', מחה אחד הפאנליסטים הקבועים, הפרסומאי יותם זמרי, על כך שהמניין הרשמי של חללי המלחמה מקרב חיילי צה"ל עומד על 904 חיילים. לדבריו, יש לשנות את הנתון משום שהוא משמש לביקורת על ראש הממשלה נתניהו וממשלתו. בתגובה, הורה מנחה התוכנית לקהל למחוא כפיים.

ועוד מערוץ 14: נאומו של הנאשם בנימין נתניהו באו"ם נערך מול אולם כמעט ריק. נציגי 77 מדינות נעדרו ממנו או נטשו את האולם בהפגנות. המחווה הביקורתית הובילה את סיקור הנאום בתקשורת הבינלאומית. בערוץ 14 קידמו בחשבון הטוויטר שלהם את סיקור הנאום - בליווי תצלום של נאום באו"ם מול אולם מלא. מי שטרם להביט מקרוב בתמונה, הבחין כי כלל לא מדובר בנתניהו, אלא בתמונת ארכיון בה נואם מזכ"ל האו"ם אנטוניו גוטריש, דמות שבערוץ הקיצוני מוזכרת בדרך כלל כמושא גידוף והסתה. הערוץ עושה כל זאת בתחפושת של ערוץ חדשות הפועל לכאורה בתוך המסגרת של הנורמות והאתיקה העיתונאיות. בפועל, הערוץ ממוקד בשירות נתניהו וממשלתו. המגיש ינון מגל אף הודה כי הוא משמש 'כלי להעברת מסרים' עבור נתניהו".

שוקי טאסיג, "העין השביעית", 3.10

טראמפ... יודע לספור?

"נשיא ארצות הברית דונלד טראמפ בתום מפגן חגיגי במלאת 250 שנה לחיל הנחתים האמריקאי: 'פתרנו 7 מלחמות, אנחנו קרובים לפתור עוד מלחמה שנמשכת 3,000 שנה. אנחנו קרובים למדי אבל אני לא רוצה לדבר על זה לפני שזה גמור'".

דיעה ב"ניו יורק טיימס", 6.10

המחאה עובדת: דרמר הולך הביתה

"גורמים בסביבתו של ראש הממשלה בנימין נתניהו מסרו לערוץ 7 כי אחת הסיבות להחלטתו של השר לעניינים אסטרטגיים רון דרמר לפרוש מהממשלה היא ההפגנות שנערכו מול ביתו. לדבריהם, קריאת פעילי מחאות השמאל ומשפחות חטופים להתפטר, והביקורת הציבורית החריפה, השפיעו על החלטתו. הדברים נאמרו לאחר שבשבוע שעבר הודיע ראש הממשלה נתניהו בשיבת הממשלה כי דרמר יסיים בקרוב את תפקידו. נתניהו אמר, 'כדאי להעריך את מה שהוא עשה כי הוא יסיים בקרוב את תפקידו. הוא יישאר בסביבה לטפל בכמה דברים'. דרמר, שנחשב ליד ימינו של נתניהו ולדמות מרכזית בעיצוב היחסים בין ישראל לארצות הברית, משמש כאחראי המשא ומתן לשחרור החטופים. הוא חבר בקבינט ובקבינט המצומצם, המשתתף בקבלת ההחלטות האסטרטגיות ביחס להמשך המלחמה".

חזקי ברוך, ערוץ 7, 5.10

מכתבים למערכת

פליט מגן על פליטים

מלאו לי 17 שנים בישראל. לפני 17 שנים חציתי את הגבול, וניצלתי מהזוועות שעברתי בדרך, ובעיקר בסיני. כשהגעתי לישראל, מצאתי את עצמי בכלא סהרונים, אך האמנתי שאני במדינה שתאפשר לי להגשים את החלום שלי - ללמוד מדעי המחשב. החלום הזה לא היה רק שלי. הוא היה גם של אמא שלי - אם יחידנית חרוצה, שעבדה ימים כלילות כדי לאפשר לי ולאחותי ללמוד ולפרוח.

אמא שלי חלמה לראות אותי עם תואר אקדמי, אך לאחר ניסיונות רבים להירשם למוסדות לימוד בישראל, הבנתי שאין לי אפשרות להגשים את החלום הזה כאן. מאז, התחלתי לפחד לחלום - כדי לא להתאכזב ולא להישבר.

בינואר 2021 התחלתי לעבוד במוקד לפליטים ולמהגרים כרכז פארא-משפטי במחלקת הקו החם. העבודה שלי הייתה מול מערכת שהזכירה לי שוב ושוב שאני לא רצוי, שניסתה להקטין אותי ולגרום לי להאמין שאין לי סיכוי לחלום. אבל בכל פעם שהצלחתי לעזור לפונים - הרגשתי גאווה וסיפוק.

באחרונה, במסגרת פרויקט הכשרה לזיהוי קורבנות סחר בבני אדם ועבדות, העברתי הכשרה לצוות היחידה לטיפול במבקשי מקלט ברשות האוכלוסין. כמה מהמשתתפים פגשו אותי בעבר במסגרת ראינות מקלט. התרגשתי לפגוש קהל קשוב ופעיל. את ההרצאה והכלים שהעברתי להם בניתי מהידע שצברתי בעבודתי עם פליטים ומהגרים לאורך השנים. הייתה סגירת מעגל - אחרי 17 שנים, להרצות לאנשים שהקשו על קליטתי בארץ וניסו למנוע ממני לחלום.

המוקד הוא הבית של פליטים, מהגרים וחסרי מעמד. הוא המקום שבו אנחנו לא רק שורדים - אלא גם נלחמים לחלום.

קיברום טוולדה, מנהל קשרי קהילה

המוקד לפליטים ולמהגרים

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל
zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 16126102

"שלום 2025" - הכותרת של המפגש בשארם אל-שייח' של ערצי האזור עם נציגי המדינות האימפריאליסטיות הגדולות (צילום מסך: סי.אן.אן)

לאחר שחרור החטופים החיים ושובו של טראמפ לארה"ב:

הפסקת אש אינה שלום עכשיו

לכן, נסיגה מחלקה של הרצועה תוך המשך ההפצצות מזמינה חידוש לחימה. נותר לביצוע החלק השני של ההסכם. ממשלות ישראל לדורותיהן, מאז הסכמי אוסלו ועד היום, לא נחפזות לבצע הסכמים חתומים – בייחוד את החלקים המהותיים. האם ימומש החלק השני של הסכם הפסקת האש, שלפי טראמפ המו"מ לגביו כבר החל? ומה בדבר "פירוק החמאס מנשק"? האם זה פירוק של כל הנשק, כפי שמשווק נתניהו לממשלתו ולדעת הקהל המקומית או "פירוק מהנשק הכבד" – כפי שנכתב בהסכם? ואם לא יימצאו גופותיהם של כל החטופים המתים? במילים אחרות, בהפסקת אש עסקינן ולא ב"שלום לדורות" שמבטיח טראמפ.

המתנחלים בגדה מנצלים היטב את העיסוק האינטנסיבי במלחמה בעזה ובהפסקת האש שבעקבותיה ובחסות צבא הכיבוש פועלים באלימות גוברת כלפי האוכלוסייה המקומית. מאז 7 באוקטובר 2023 נהרגו בגדה המערבית כאלף פלסטינים מידי כוחות ישראליים או מתנחלים ו-41 ישראלים נהרגו מידי פלסטינים. באותו פרק זמן גרמו הריסות הבתים, מתקפות המתנחלים והגבלות הגישה גרמו לעקירתם של יותר מ-10 אלפים פלסטינים ממקומות מגוריהם.

במהלך תשעת החודשים הראשונים של השנה תיעד משרד האו"ם יותר מ-1,200 מתקפות שביצעו מתנחלים נגד 246 קהילות פלסטיניות ברחבי הגדה המערבית. המתקפות גרמו הרוגים ופצועים, נזק לרכוש או לנזק לנפגעים ולרכוש כאחת. יותר מ-60% מתקריות אלה התרחשו בנפות רמאללה, שכם וחברון, שהן עדיין המוקדים העיקריים לאלימות מתנחלים. מאז תחילת עונת המסיק, בשבוע שעבר, מתקפות המתנחלים נעשו תכופות יותר.

ממשלת הימין - היום שאחרי

המסר של נתניהו בימים האחרונים הוא חד-משמעי: "זה הזמן לאחדות" – סביבו, כמובן. אכן, נתניהו מ-פ-ח-ד. הוא חושש מאובדן השלטון בקלפי או בלחץ הרחוב. הוא מתמי בסירובו לתת דין וחשבון על המחדל, ההרג וההרס בשנתיים של המלחמה.

המשך בעמ' 10

שמואל אורניץ

"אני אחליט מה נכון עבור רצועת עזה ועתיד הפלסטינים" – אמר ביום שלישי (14.10) נשיא ארה"ב טראמפ לעיתונאים במטוס בדרכו לווינגטון. זאת לאחר ועידת "שלום 2025" שנערכה בשארם אל-שייח' בהשתתפות כל ערצי המזרח התיכון וראשי המדינות האימפריאליסטיות הגדולות. עוד הבהיר טראמפ: "אני לא מדבר כעת על מדינה אחת, על מדינה דו-לאומית או על שתי מדינות, אני עוסק רק בשיקום עזה". ואכן, במסמך שנחתם בוועידה אין זכר לזכויות הלאומיות של העם הפלסטיני, שהן המפתח לפתרון הסכסוך "בין 3,000 שנה" – כדברי טראמפ. אי-ההכרה בפלסטינים ובזכויותיהם אינה מקרית. זו תולדה של הברית בין טראמפ לממשלת הימין הקיצוני בראשות נתניהו, אך גם של האינטרסים המיידים של ארה"ב – שיקום ההגמוניה האזורית של המעצמה האימפריאליסטית הגדולה בעולם.

טראמפ חדל לדבר על גירוש תושבי הרצועה, שהוכיחו שהם אינם מתכוונים ללכת מארצם. אבל מהביקור, מההסכמים (שחלקם סודיים וטרם פורסמו), מההצהרות ומהמעשים עולה כי נשיא ארה"ב נחוש להפוך את עזה לשטח בחסות אמריקאית תוך שיתוף פעולה עם ישראל ורוב שליטי האזור. רבים בישראל רואים בטראמפ "משיח". במהרה יתגלה כי ישראל היא חמורו של אותו משיח. בתום ביקור טראמפ נותרו שלוש שאלות פתוחות.

סוף הלחימה או סוף המלחמה?

עוד בטרם נחת בישראל, הכריז טראמפ שהושג "הסכם שישים קץ למלחמה ברצועת עזה". אבל כל מי שמתבונן בהסכם שעליו חתמו ישראל וחמאס (לפחות החלקים הגלויים בו) מבין היטב שמדובר בהפסקת אש. כמה מרכיבים שלה כבר יצאו לפועל: שחרור החטופים החיים, שחרור של כ-2,000 אסירים פלסטינים ונסיגת הצבא הישראלי מחלק מרצועת עזה. אבל גם מאז חתימתו, חיילי הכיבוש (השולטים ב-53% משטח הרצועה!) מוסיפים לגבות קורבנות בנפש מהאוכלוסייה המקומית.

לקח אחד שניתן ללמוד מעשרות שנות שליטה ישראלית על השטחים הפלסטיניים הוא: היכן שיש כיבוש – יש התנגדות.

כסיף ועודה הוצאו מהמליאה בזמן נאום טראמפ

השמחה על שחרור החטופים מהולה בעצב

כסיף הוסיף: "רק כאשר ישראל הפכה מטורפת מדי, כאוטית ולא יציבה מכדי לשרת את האינטרסים האימפריאליסטיים שלו, החליט טראמפ לשים סוף לשפיכות הדמים. אך מי ששולח חיילים לפלוש לערים בארצו, לעצור רבים ולהתעמר בעמו שלו, נוסף לצעדים האימפריאליסטיים שלו – ודאי שאין בו שמץ של דאגה לא לעם הישראלי ולא לעם הפלסטיני. פרויקטים אימפריאליסטיים של רודן נרקיסיסט ועברייני מין סדרתי לא יובילו ליציבות ולשגשוג שני העמים, לכך יתרמו רק שלום צודק, המבוסס על פתרון שתי המדינות ועל הגדרה עצמית מלאה לעם הפלסטיני".

בהתייחסו להוצאתו מהמליאה מסר כסיף: "לא התכוונו להפריע, אלא לדרוש צדק ושלוש אמיתי שיציל את שני עמי הארץ מייסורים. התנאים לשלוש אמת הם סיום הכיבוש והאפרטהייד והקמת מדינה פלסטינית בצד ישראל".

חמאס שחרר השבוע (13.10) את כל 20 החטופים הישראליים החיים שבהם החזיק במשך 738 ימים במקומות מסתור ברצועת עזה, זאת כחלק מהסכם הפסקת האש. לראשונה מזה שנתיים, אין חטופים ישראלים חיים בשבי חמאס. החטופים שהועברו לידי הצלב האדום ובהמשך הגיעו לישראל הם: יוסף חיים אוחנה, אבינת אור, אלקנה בוחבוט, רום ברסלבסקי, אביתר דוד, איתן הורן, מקסים הרקין, נמרוד כהן, שגב כלפון, מתן צנגאוקר, אריאל קוניו, דוד קוניו, בר קופרשטיין, אלון אהל, מתן אנגרסט, איתן מור, גלי וזיו ברמן, עמרי מירן וגיא גלבוע-דלאל.

ח"כ איימן עודה (חד"ש) פרסם עם שחוררם הודעה, לפיה "נאבקנו שנתיים עבור הרגע הזה, למען הפסקת המלחמה ולעסקה כוללת. אנחנו שמחים, אבל השמחה שלנו מהולה בכאב עקב הפשעים האיומים שבוצעו ונהרות הדם שהאדמה שלנו ספגה. מגיע לנו לחייך. מגיע למשפחות לשמוח. אבל עלינו לאגור כוחות, כדי להמשיך במאבק למען הדבר הנעלה מכול – השגת שלום כולל, המבוסס על סיום הכיבוש ועל כיבוד זכויותיהם של שני העמים. כי כולנו נולדנו בני חורין".

ח"כ עופר כסיף (חד"ש) הביע "שמחה גדולה על שובם של החטופים שהופקרו וברכות אוהבות להם ולמשפחותיהם. אבל זו רק תחילתה של דרך ארוכה. על המדינה לקחת אחריות מלאה על שיקומם הפיסי והנפשי, להחזיר להם את הביטחון ולוודא שלא יזנחו שוב. ברוכים השבים!"

דורשים הכרה בפלסטין

מאוחר יותר הוצאו הח"כים עודה וכסיף ממליאת הכנסת. העילה: בעת נאומו של נשיא ארה"ב דונלד טראמפ הניף כל אחד מהם כרזה באנגלית בה נכתב: "הכירו בפלסטין". "הוציאו אותי מהמליאה רק כי העליתי את הדרישה הפשוטה ביותר, דרישה שכל הקהילה הבינלאומית מסכימה לגביה: להכיר במדינה פלסטינית. להכיר במציאות הפשוטה: יש כאן שני עמים, ואיש לא זז מכאן" מסר ח"כ עודה.

לדברי כסיף, "טראמפ הגיע לכנסת לשאת נאום ניצחון, נאום מלא בהאדרה עצמית ובשקרים. על אף שזה צעד חיובי שהג'נוסייד הסתיים והחטופים משתחררים, אסור לנו להתבלבל: טראמפ תמך בג'נוסייד בעזה מיומו הראשון, והיה שותף פעיל בו מאז תחילת כהונתו כנשיא. לעולם לא נשכח שטראמפ היה זה שאמר: 'אתם מדברים על מיליון וחצי אנשים [בעזה], ופשוט מנקים את כל המקום הזה', וכן: 'לפי התוכנית שלי, העזתים יעברו למקום אחר לצמיתות, ולא יוכלו לחזור'. הוא גם איים במפורש ששערי הגהינום יפתחו על עזה. בתמיכתו המלאה בממשלה הרצחנית, הוא לא רק איפשר את המשך הג'נוסייד, אלא גם את המשך הנטישה וההפקרה של החטופים".

ח"כ עאידה תומא-סלימאן מסרה: "אימהות ואבות המחבקים את בניהם, נשים את אהוביהן וילדים את הוריהם – אלה רגעים נדירים של אנושיות מזוקקת, משני הצדדים, המשיבים לחיים את מה שנדמה היה שאבד. המלחמה הסתיימה ואנו שמחים על כך. אך אל לנו לשכוח: המלחמה שהמיטה על כולנו שכול, ייסורים, הרג והרס בלתי נתפס – היא תוצאה ישירה של בחירותיו של נתניהו, בגיבוי של טראמפ. היום מנסים בכל דרך לשווק שניים אלה בעולם כאנשי שלום על מנת לייפות את דמותם".

60 שנה ל"זו הדרך"

כך כתבנו במלאות שנה למלחמה

"בתום שנה של מלחמת נקמה, הפקרה והרעבה – ממשלת הימין מבטיח עוד דם" – אלה היו הכותרות בגיליון "זו הדרך" המיוחד לרגל מלאות שנה למלחמה בעזה, שראה אור ב-9 באוקטובר 2024. כך תיאר אז אבישי ארליך את המצב: "זו הייתה השנה הארוכה ביותר בתולדות מדינת ישראל. עתיד ישראל לוט בערפל קרב של מלחמה ממושכת ללא מטרה גלויה, ללא תאריך סיום ובלי תג מחיר. בגדה מתחוללת מערכה אכזרית של שוד שטחי בי, ומניעה סופית של אפשרות הקמת מדינה וקיום לפלסטינים. הממשלה, הצבא והמשטרה עובדים עבור המתנחלים".

"במסגרת הנקמה בעקבות 7.10, הרסה ישראל את עזה, רצחה יותר מ-40 אלף ודרדרה את העזתים לפליטים רעבים וחסרי כל. בישראל, כ-100 אלף בני אדם נאלצו לנטוש השנה את בתיהם וחיים בשכול, בטרומה ובלא תמונת עתיד", הוסיף. באותו גיליון הדגיש דויד מרגלית: "קברניטי הממשלה מפילים ציבור הישראלי עייף, מותש וכואב לבור שיהיה קשה מאוד לצאת ממנו. שעה שהציבור צמא לשיקום, מבטיחה הממשלה רק עוד טראומה וכאב לישראלים ולפלסטינים".

לדברי מרגלית "הדבר החשוב ביותר כרגע הוא – להחריף את המאבק למען עסקת חטופים-שבויים ולהפסקת אש. עסקה כזאת יכלה למנוע את ההסלמה המסוכנת בצפון, ועדיין יש ביכולתה לעצור אותה. אולם אין לצפות שעסקת חטופים לבדה תערוך לביטחון אמיתי לשני העמים".

לסיום הדגיש: "רק פתרון מדיני כולל את סיום הכיבוש, הקמת מדינה פלסטינית בצד ישראל ופתרון לסוגיית הפליטים הפלסטינים, הוא הערובה לביטחון. לשם כך, עלינו להרחיב ולחזק את המאבק היהודי-ערבי המשותף למען שלום, צדק ושוויון. בשנה האחרונה הייתי שותף במאבקים רבים כאלה, והם הצליחו לשמר אותי אופטימי".

פלסטינים חוזרים לבתיהם ההרוסים בעיר עזה (צילום: וואפא)

לאן מוביל ההסכם בעזה

כך או כך, חמאס לא פורק מנשקו ונותר הגורם החזק באזורים ברצועה מהם נסוגה ישראל. לכן, את שאלת השלטון העתידי ברצועה לא ניתן להכריע בתכתובת ישראל-אמריקאית אלא רק במשא ומתן בין הצדדים: בהסדר בעל תוקף יצטרך לתמוך גם חמאס. לכן, הסבירות כי בלייר או "מועצת השלום" ישלטו ברצועה עבור ישראל נמוכה מאוד. מנגד, נתניהו וממשלתו יתמידו בהתנגדותם להקמה של ממשל פלסטיני חדש ברצועה, כך שזו תישאר אזור אסון שאינו ראוי למגורי אדם. לפיכך, התרחיש הסביר הוא המשך שלטון חמאס דה-פקטו, ללא הכרה רשמית מצד ישראל או הקהילה הבינלאומית.

טראמפ מצדו כבר קיבל את מה שרצה – "הישג מדיני" שאפשר לו להתהדר בסיום "סכסוך שנמשך כבר 3,000 שנה", והסיט את תשומת הלב מכישלוננו לסיים את המלחמה באוקראינה ומשיתוק הממשל בארה"ב עצמה. תשומת הלב של טראמפ למזרח התיכון מוגבלת מאוד. סביר כי אחרי שחרור החטופים ותום החגיגות, טראמפ יאבד עניין ויעזוב את הישראלים והפלסטינים להתמודד לבדם עם הבעיות הבלתי-פתורות.

ממשלת הימין יכולה להמשיך ברצח עם

נתניהו ואנשיו מוסיפים ללהג על "ניצחון מוחלט", אך ההסכם אילץ אותם לעצור את יישום תוכנית הטיהור האתני של הרצועה. לכן, כשחגיגות הכבוד והחנופה לטראמפ יסתיימו, אין כל ערובה לכך שממשלת הימין לא תחדש את הטבח ברצועה. ישראל התנערה ללא קושי מהמתווה הקודם ששרטט ויטקוף – דה פקטו שר החוץ של ארה"ב – מהלך שלא פגע בתמיכת וושינגטון בה. לכן חמאס התעקש הפעם שטראמפ יערוך באופן אישי למימוש ההסכם. אולם, כמו כל התחייבות אחרת של טראמפ, לא משנה למי או למה, אין גם לזו ערך רב.

בשבועות הבאים, אם כן, רובצת לפתחנו סכנה של חידוש רצח העם בעזה, כמו גם של מתקפה ישראלית נוספת על לבנון או על איראן במטרה להצית מחדש את המלחמה. אסור למחאה העממית להירדם, ואסור להרפות מהלחץ על הממשלה. זו העת לבנות תנועת שלום רחבה שתחתור באומץ לפתרון שתי המדינות ולשלום ישראלי-פלסטיני צודק.

א. בן יאיר

ההסכם לסיום מלחמת ההשמדה ולשחרור החטופים מציל חיים של ישראלים ושל פלסטינים כאחד, ולכן ראוי לברך עליו. עם זאת, אין מדובר בהסכם שלום – לא כל שכן הסכם שיבטיח יציבות וביטחון לשני העמים.

המרכיבים העיקריים של ההסכם הם: סיום הלחימה, שחרור החטופים והאסירים הפלסטינים, נסיגה חלקית של ישראל משטחים שכבשה ברצועה, וטיפול במצב החירום ההומניטרי וברעב שכפתה ישראל בעזה. ההסכם אינו כולל שום התייחסות לגדה המערבית ונמנע מהתחייבות להקמה מדינה פלסטינית עצמאית. הוא אינו כולל ערבויות כלשהן לזכויות הלאומיות של הפלסטינים, אשר ללא כיבודן לא יהיה שלום בר קיימא באזור.

אם כך, מה עשוי לקרות ברצועת עזה בעקבות יישום ההסכם? תוכנית טראמפ-נתניהו, שנוסחה ללא התייעצות עם הפלסטינים וללא הסכמתם, מדירה מהשלטון העתידי בעזה לא רק את חמאס אלא כל גורם פלסטיני באשר הוא. התוכנית מיעדת את טוני בלייר, לשעבר ראש ממשלת בריטניה, לשלוט ברצועה בשם ישראל, ארה"ב וגוף שיוקם בשם "מועצת השלום" בראשות טראמפ.

בצד זאת כוללת התוכנית סעיף "דה-רדיקליזציה" – לא של הימין הישראלי תאב-הדם, שחלקים גדולים ממנו תומכים בהתלהבות ברצח עם, אלא של קורבנות הטבח הפלסטינים. הפלסטינים אמורים איכשהו לעבור דה-רדיקליזציה בתנאים של עוני עמוק, הרס מוחלט של הרצועה ושלטון זר. ישראל כבר הייתה צריכה ללמוד מניסיונה בשתי אינתיפאדות וב"רצועת הביטחון" בלבנון כי אלה בדיוק התנאים המעודדים התנגדות חמושה.

החמאס הוא נכס לימין

מכשול נוסף בפני יישום תוכנית נתניהו-טראמפ הוא שחמאס למעשה לא הובס. ההסכם והנסיגה הישראלית החלקית הותירו את חמאס כריבון דה-פקטו ברוב שטחי הרצועה. ישנם הטוענים כי זהו ביטוי לכישלון המלחמה שניהלה ישראל ברצועה במהלך השנתיים האחרונות. אחרים יטענו כי זה דווקא הסדר נוח לממשלת הימין הקיצוני, שנותרה נאמנה בסופו של יום לתפיסה "חמאס הוא נכס, הרשות היא נטל", בה החזיקה לפני 7 באוקטובר.

עידו עילם נואם בהפגנה בסח'נין, לצדדיו: יו"ר ועדת המעקב מוחמד ברכה וראש העירייה מאזן גנאים (צילום: זו הדרך)

הסרבן עידו עילם בעצרת האלפים בסח'נין לא לגזענות כן לשותפות

לא לכיבוש - חופש והגדרה עצמית לעם הפלסטיני ולכל אדם באשר הוא אדם; לא לגזענות - שותפות אמיתית ואיתנה. התשובה שלנו למחרת המלחמה, לפשיסטים, לאותם שרים שחושבים שהעם הפלסטיני הולך לאנשהו, היא מאבק משותף, יהודים וערבים זה בצד זה, עד הניצחון, עד השלום, עד שיהיה צדק לקורבנות פשעי העבר: על '48, על '67, על אוקטובר 2000 ועל רצח עם העזה. נמשיך לצעוד לזכר קורבנות העבר ולמען דורות העתיד.

עידו עילם

מדבריו בעצרת בסח'נין, 4.10

הטראומה הקולקטיבית

בטראומה הקולקטיבית שלנו טמון לא רק היעדר העדות, אלא גזלייטנינג, עיוות חולני והכחשה מוחלטת של המציאות, מתקפה על השפיות והרציונליות, מניפולציות ושקרים מכוונים של הממשלה ושל העומד בראשה. ע"ע המלחמה בעזה כ'נס גדול'; ועזה כ'בוננות נדל"ן'; החיילים שנהרגים בעזה לא מתים אלא 'מתעלים'; אזרחים לוחמי דמוקרטיה מסומנים כ'קפליסטים אויבי העם', שדמם מותר והם נרדפים בידי משטרה פוליטית.

זאת, בזמן שפורעי חוק גזעניים ואלימים פורצים לבסיסים צבאיים; מהלכים אימים על מערכת המשפט ועל היועצת המשפטית לממשלה; שורפים כפרים של פלסטינים ועוד ועוד. וכל זאת בריש גלי ובגיבוי הממשלה.

יעל לוין

מדבריה של עו"ס לוין בהפגנה במודיעין, 4.10

קוראים לי עידו עילם, אני אקטיביסט בן 19. לפני כמה חודשים נכלאתי בכלא הצבאי בגלל סירובי להתגייס לצבא והתנגדותי לרצח העם בעזה. אנחנו כאן היום כדי לציין 25 שנים לאירועי אוקטובר 2000. אנחנו כאן כדי לזכור את הקורבנות החפים מפשע שנרצחו.

25 שנים עברו מאז, אבל דבר לא השתנה לטובה. כעת, דיכוי מתנגדי המשטר והמלחמה חזק מתמיד: מעצרים שרירותיים, מעקבים והפחדות, אלימות משטרתית קשה ומציאות שנועדה לאיים על כל אחד ואחת מאיתנו שמעז לסטות ממסלול הקונסנזוס הלאומי. אנחנו מפגינים כאן היום לא בזכות נדיבותה של משטרת ישראל אלא בזכות העבודה האיתנה והבלתי מתפשרת של כולנו. עבודה של שנתיים במהלכן, למרות המכשולים, האיומים, האלימות והמעצרים, המשכנו להפגין, המשכנו להתארגן והמשכנו להיאבק ביחד.

הפגנו מתחילת המלחמה

כבר באוקטובר 2023 היינו אני וחברי ברחובות והפגנו נגד ההפצצות. כבר אז היה ברור שדמעות של אימהות עזה לא יאחו שום פצע ושום אָל של אמה יהודייה. הגענו לסח'נין היום מתוך הבנה שרק ביחד כקול התנגדות משותף נוכל להפסיק את מציאות הזוועות ולצעוד לעתיד טוב יותר לכל תושבי הארץ הזו.

כאזרח יהודי גדלתי בחברה שהכתיבה לי אורח חיים מגיל צעיר. חברה שאמרה לי שבגיל 18 אני חייב לקחת חלק במערכת של הרג. אני סירבתי כי בשבילי המציאות ברורה: אם נמשיך להרוג ולהיהרג למען אידאולוגיה של כיבוש ועליונות יהודית, עתיד כל עמי הארץ, הארץ בה נולדתי וכל חיי למדתי לאהוב, ימשיך להיראות אפל וקודר לעוד דורות רבים. הדרך היחידה בה מציאות אחרת תהיה אפשרית היא הצבת אידאולוגיה חלופית: לא עליונות יהודית - שוויון לכל;

"דורשים את התפטרות הממשלה", דיווח בטלוויזיה הצרפתית על הפגנות הצעירים במרוקו (צילום מסך)

מחאת הנוער במרוקו - מהמרחב הווירטואלי לרחוב ההפגנות החזירו את שאלות היסוד

הרשמית שהכפישה את התנועה וצמצמה אותה למעשי אלימות וונדליזם.

דפוס ארגוני חדש

מה שמייחד תנועה זו אינן רק דרישותיה הצודקות המתמקדות בשיפור הבריאות והחינוך, ביצירת מקומות עבודה, במתן דין וחשבון לשחיתות המתפשטת ובייחוד בצדק חברתי. חשובה מכך הצורה הארגונית המגלמת במדויק את רעיונות "השמאל המקוון". זו במידה רבה התארגנה מחוץ למסגרות המסורתיות של מפלגות ואיגודים מקצועיים, שמסיבות רבות קשריהם עם הדורות החדשים רופפים. צעירות וצעירים רבים התבגרו לתוך מבנים ביורוקרטיים נוקשים שהתנתק מדאגותיהם של האנשים.

המרחב הדיגיטלי לעומת זאת פתח אופקים לדרך התארגנות שונה לחלוטין: זו מבוססת על גמישות, מהירות ופתיחות. פלטפורמות כמו טיקטוק, אינסטגרם ופייסבוק שימשו כלים של התגייסות וגיוס, בעוד ששרתי דיסקורד תפקדו כמעין "מרכזי אנשים דיגיטליים" לדיון, לתכנון ולקבלת החלטות קולקטיביות ואופקית.

דפוס ארגוני חדש זה מייצג מהלך מהותי אל מעבר למושגים בדבר מנהיגות אינדיבידואלית או צנטרליזם היררכי נוקשה. אין עוד מנהיג אחד או פירמידה אחת של ועדות מנהיגות השולטות באירועים. במקום זאת, ישנן קבוצות שטח מרושתות אופקיות, שכל אחת מהן מקבלת החלטות משלה במסגרת מטרות כלליות משותפות. ביזור זה לא היה סימן של חולשה, אלא מקור לעוצמה, שכן הוא הקשה על השלטונות ושירותי הביטחון לחדור לתנועה או לערוך את ראשה באמצעות פגיעה בהנהגה אחת.

גם כאשר חשבונות דיגיטליים נסגרו ופעילים, נשים וגברים, נעצרו, עלה בידי התנועה לשכפל את עצמה ולהרחיב את המרחב הארגוני שלה. יכולת הישרדות והתחדשות זו משקפת את הרוח האמיתית של ההתארגנות הדיגיטלית, שבה הארגון אינו מנגנון נוקשה.

רזגר עקראווי

גרסה מלאה של המאמר - באתר "זו הדרך"

במרוקו מתחולל בימים אלה גל מחאה המוני בהובלת צעירים, שהחזיר לזירה הפוליטית שאלות יסוד לגבי צדק חברתי, זכויות יסוד, הידרדרות השירותים הציבוריים וההליטימציה הפוליטית של המשטר. תנועה זו, שקיבלה את השם "Gen Z 212", על שם קידומת החיוג הבינלאומי של המדינה, לא צמחה בוואקום; היא הפרי של הצטברות ממושכת של דחיקה לשוליים, עוני, היעדר שירותים חיוניים כגון בריאות וחינוך והתפשטות האבטלה והשחיתות.

התנועה פרצה באופן ספונטני בעקבות תקרית טרגית בבית החולים חסן, השני בגודלו בעיר אגדיר, שבה מתו נשים במהלך הלידה בשל היעדר טיפול. ניצוץ זה הוביל להתקוממות חברתית שהתפשטה במהירות לערים מרכזיות כמו רבאט, קזבלנקה, פאס, מרקש, רבאט, סלא ואוג'דה. זו הפכה במהרה ביטוי למשבר כולל שחוה דור של צעירים מרוקאים, בעיקר ממעמד הפועלים ומקרב העניים.

דור שלם דורש להשמיע קול

מה שמייחד את התנועה הוא לא רק הפריסה הגיאוגרפית שלה, אלא גם ההסתמכות על מנגנוני התארגנות והתגייסות חדשים שראשיתם במרחב הדיגיטלי ואשר הדהדו בשטח. כך בא לידי ביטוי הקשר בין ההווה המרוקאית לבין המושג "השמאל הווירטואלי והמאבק המקוון", בו ממד חברתי מוחשי פוגש ממד טכנולוגי-ארגוני ומייצר צורה חדשה של פעולה פוליטית.

הכוח המרכזי במודל הזה הוא חזרת הפוליטיקה מהאליטות הישנות אל הרחוב ולצעירים. הדבר ממחיש שהטכנולוגיה אינה ניטרלית: היא כלי שליטה בידי הקפיטליזם והמשטרים האוטוריטריים, אך בה בעת היא יכולה לשמש כלי לשחרור אם היא מופעלת בצורה פרוגרסיבית, שמאלית ומאורגנת.

מה שקרה במרוקו משקף אפשרות זו: באמצעים פשוטים בנו הצעירים מרחב ציבורי דיגיטלי אלטרנטיבי וחופשי שבו הם מביעים את התנגדותם לסמכותנות, לשחיתות, לאי-צדק ולדחיקתם לשוליים. סרטונים קצרים, ממים ודיונים מקוונים הפכו כלים של ממש להתגייסות פוליטית, להתארגנות ולגיבוש תודעת המונים ביקורתית - הרחק מהתקשורת

הסדרה "אינתיפאדה" המשודרת בתאגיד השידור הציבור

אז כהיום - אין פתרון צבאי

מהפוליטיקאים הישראליים בהנהגה לאורך השנים. יוצאי דופן היו המנהיגים הישראלים שנקטו יוזמה ובחרו להשתמש בשכלם במקום בכוח צבאי מזוין. הנוחות הציבורית היחסית והמחיר הפוליטי שהיה נמוך על פי רוב, עודדו פוליטיקאים ישראלים להעדיף כוח על פני דיפלומטיה והסכמים. צפייה בקטעי ארכיון של ראשי הממשלה המנוחים יצחק רבין ושמעון פרס ממלא צורך פסיכולוגי במציאת תקווה. קטעי הארכיון שולבו לא פעם בסדרות ובסרטים שהוזכרו. הדמגוגיה ההרסנית של הימין נענתה אז בתקיפות בידי אנשי שמאל-מרכז שעוד האמינו בדרכם הפוליטית.

נוף אישי

השימוש ביומנים בסדרה "אינתיפאדה" מקנה נופך סיפורי לפרקי הסדרה השונים. הכתיבה האישית של חיילים אובדי עצות, שחשו לא פעם נקיפות מצפון מול המציאות האכזרית בעזה, מעוררת תהיות: האם ועד כמה חיילים חשים כיום נקיפות מצפון על ביצוע זוועות נוראיות עשרות מונים מהזוועות שנעשו לפני 40 שנים. בסדרה מרואיינים חיילים פשוטים וגנרלים כמו האלופים יצחק מרדכי, עמרם מצנע ומתן וילנאי, לימים פוליטיקאים ושרים בכירים. המרואיינים מציגים עמדות דומות למדי על אי-היכולת לפתור סוגיה מדינית בכלים צבאיים. ברגע מרתק בסדרה ניתן לראות כיצד הפקודות הופכות מפקודות צבאיות לפקודות משטרתיות לדיכוי מפגינים, להשפלתם ולהפחדתם - טכניקות שלימים יושמו נגד ישראלים.

תקשורת מאוזנת פחות או יותר

הסיקור התקשורתי והתגובות הציבוריות לאינתיפאדה הראשונה נראים כיום מאוזנים. הם לקוחים מתקופה בה האתיקה העיתונאית הייתה מוצקה והציבור הישראלי עוד לא איבד צלם אנוש. כיום התקשורת המסורתית (טלוויזיה, רדיו ועיתונים) והתקשורת החדשה ברשתות החברתיות מתמסרות בהנאה לתאוות הנקם ולהזנת הצמא לדם. איש התקשורת החדש הסיר מעליו את האחריות העיתונאית-מקצועית וכעת הוא חש חופשי להשתלח בכל דבר כמו בריוני הימין הקרויים משפיעני רשת.

ההתקוממות העממית הפלסטינית והשיח הציבורי אז נראים היום כמופת של איזון על אף שלא היו מושלמים גם אז. בתקשורת הישראלית נהגו לראיין פלסטינים בעזה. לצופה הישראלי הוצגו תנאי החיים במחנות הפליטים. שאלות ביקורתיות על ההנהגה הישראלית עלו מפעם לפעם. הציבור הישראלי נהנה אז אפשר לומר מתקשורת חופשית יחסית שמילאה תפקידה ככלב השמירה של הדמוקרטיה.

מפגינים ואקטיביסטים מבינים לאחרונה כי התקשורת הישראלית הממוסדת בגדה בהם. הם דורשים סיקור הגון ועמידה בכללי האתיקה העיתונאית, אשר שנים נדרסת ברגל גסה ונופלת קורבן להפיכה המשטרית ולסכסוך העקוב מדם.

זוהר אלון

ילדים מיידים אבנים לעבר חיילי הכיבוש באינתיפאדה הראשונה (צילום: ארכיון)

"התנתקות", "איפה היית בהתנתקות", "1948", "סינדרום עזה", "המנדט - לידתו של סכסוך", "לבנון" - כל אלה הם שמות של סרטים וסדרות תיעודיים שיצאו בשנים האחרונות. רבים מהם שודרו במסגרת תאגיד השידור הציבורי ובמימון משרד התרבות והספורט וקרנות ציבוריות, וזאת למרות איומי הצנזורה של שרי התרבות והספורט מהימין. לאחרונה עלתה לאוויר סדרה חדשה של התאגיד - "אינתיפאדה". היוצרים, בן שני ושי להב, היו חיילים צעירים בעזה בימי האינתיפאדה הראשונה, ותיעדו את חוויותיהם מעזה ביומניהם בזמן אמת. היומנים נותרו סגורים במשך שנים ונפתחו עבור יצירת הסדרה החדשה. שידור "אינתיפאדה" נדחה במשך שנתיים, על אף שהסדרה הייתה מוכנה לשידור כבר בסוף 2023. אך המלחמה העקובה מדם בעזה לא אפשרה את שידור הסדרה שכן הקשב הציבורי היה נתון לאקטואליה.

באין תהליך מדיני, נטלו יוצרי דוקו ישראליים על עצמם למלא את החלל ולנבור בהיסטוריה של הסכסוך הישראלי-פלסטיני, לראיין מומחים ודמויות שונות שלקחו חלק במלחמות ובסכסוכים. ההיצע הקולנועי הרב מתחבר לפסיפס טראומטי של שנים של סכסוך המפרק את החברה הישראלית ואחראי למותם של עשרות אלפים בעזה ושל אלפים בישראל. במציאות של התראות חדשות בלתי-פוסקות, סדרה וסרט דוקומנטרי הם רחבי יריעה ורפלקטיביים, הם כל מה שחסר בתקשורת ובשיח הציבורי כיום. התכיפות של המלחמות שישראל מנהלת לא מאפשרת לציבור להחלים מהמלחמות הקודמות. כמו אדם המכור לסם, נגרת ישראל מתוך הגל והיות סיפוח למלחמה חדשה, לאסון חדש הגובה קורבנות בנפש.

ישראל שקועה בסכסוכים צבאיים ופוליטיים מיום שנוסדה. במקום אחר ובזמן אחר, מנהיגים פוליטיים היו מנסים למצוא פתרונות מדיניים לבעיה. לא כל שכן לא היו שופכים שמן למדורה ומעלים את גובה הלהבות כפי שעשו רבים

המנהיגה הקומוניסטית דולורס איברורי שכונתה "לה פסיונריה", באסיפה אנטי-פשיסטית במדריד, 1937 (צילום מתוך "למות במדריד")

סרטים על מלחמת האזרחים בספרד בסינמטק ת"א מאבק עקוב מדם בין דמוקרטיה לפשיזם

לארץ שלטונות המנדט). לעזרת הלאומנים באו חיילים מגרמניה הנאצית ומאיטליה הפשיסטית. בין הסרטים שיוקרנו בימים הקרובים: "רוח הכוורת" (ספרד, 1973, בימוי: ויקטור אריסה) המספר על ילדה בכפר קטן החווה את המלחמה דרך סרטים; "הדרום" (ספרד, 1983, בימוי: ויקטור אריסה) - דרמה אינטימית על ילדה המגלה את סודות אביה והעבר החבוי של המשפחה; "איי כרמלה" (איטליה, ספרד, 1990, בימוי: קרלוס סאורה) - על אודות זוג שחקנים הנאלצים להופיע בפני חיילים פשיסטיים; "על תמימות וחופש" (בריטניה, 1995, בימוי: קן לואץ') מבט ריאליסטי על מלחמת האזרחים מנקודת מבטו של צעיר בריטי שהתנדב להיאבק לצד הרפובליקה. ביום האחרון יוקרן "קריאת העורב" (ספרד, 1976, בימוי: קרלוס סאורה) אלגוריה על דור שחי בצל הטרואמה, מבעד לעיניה של ילדה קטנה. לפני ההקרנה בשעה 20:30 תתקיים הרצאת מבוא מאת מיטל אבוקסיס.

שני סרטים שלא נכללו

לצערנו, הסינמטק בחר שלא להקרין שני סרטים תיעודיים הכרחיים להבנת התקופה והמשמעות ההיסטורית של מלחמת האזרחים, בה נחלה הדמוקרטיה מפלה מרה. הראשון הוא ישראלי: "מדריד לפני חנייתה" משנת 2006 של הבימאי ערן טורבינר, המספר את סיפורם של כ-300 פעילים תושבי הארץ שהתנדבו להילחם בפשיזם במלחמת האזרחים. הסרט מתעד את חוויותיהם ואת הסיבות שדרבנו אותם להילחם למען ערכי הסולידריות, השוויון ודמוקרטיה, ומה שנדרשו להקריב. הסרט השני, "למות למען מדריד" משנת 1963 של הבימאי הצרפתי הנודע פרדריק רוסיף היה מועמד לאוסקר ב-1966 וכעבור שנה הוקרן ברחבי ישראל עם תרגום לעברית. הסרט מבוסס על חומר ארכיוני מארה"ב, מברית-המוצעות ומאירופה המערבית. רוסיף גם ביים ב-1961 סרט על מרד גטו ורשה, ב-1967 את "מהפכת אוקטובר" וב-1989 "מנירנברג לנירנברג" על המשטר הנאצי בגרמניה.

יוסי אבו

סינמטק תל-אביב מציג החודש 11 סרטים העוסקים במלחמת האזרחים בספרד שהתרחשה בשנים 1936-1939, ובכללם תשעה סרטים ספרדיים, סרט הוליוודי וסרט בריטי. ההקרנה החלה בשבוע שעבר ותימשך עד יום שלישי הקרוב, 21 באוקטובר.

בתוכנית הסינמטק נכתב על הסדרה: "המלחמה ההרסנית שהטביעה את חותמה על ספרד במאה ה-20 לא נשכחה מהמסך. אך הקולנוע שב אליה בדרכים שונות: לעיתים במבט ישיר, מפוכח, תיעודי כמעט ולעיתים במסווה של אגדה, זיכרון, או פנטזיה מהורהרת. תוכנית זו עוקבת אחר האופן שבו מלחמת האזרחים הספרדית, על שבריה ושתיקותיה, עוצבה בקולנוע כסיפור לא רק של אידיאולוגיה ופוליטיקה – אלא של נפש, מיתוס וזיכרון".

לפני כעשור צוין בסינמטק מלאות 80 שנה למלחמת האזרחים בספרד. "השנה בחרנו לחזור אל הנושא בגלל חשיבותו ההיסטורית והרלוונטיות שלו לימים אלה, עם מבחר סרטים שונה בדגש בחמישה סרטים שלא הוקרנו אז". טוב שהסינמטק בחר אז ובוחר היום לעסוק במלחמת האזרחים בספרד. אך עורכי הסדרה לא מגלים לצופים מהן לדעתם "החשיבות ההיסטורית והרלוונטיות" של מלחמת האזרחים שמהותה מאבק עקוב מדם בין דמוקרטיה לפשיזם.

נאציזם ופשיזם נגד הרפובליקה

מלחמת האזרחים בספרד פרצה בעקבות ניסיון הפיכה צבאית כושל של קציני צבא מהימין הפשיסטי שרוב חייליהם היו תושבי המושבות הספרדיות בצפון אפריקה. לניסיון ההפיכה נגד הממשלה הנבחרת של הרפובליקה, הצטרפו מפלגות הימין הקיצוני – "הכוחות הלאומיים". מולם עמדו "הרפובליקנים", ששמרו על נאמנות לרפובליקה ובמרכזם מפלגות השמאל, האיגודים המקצועיים, ארגוני הנשים והכוחות הפוליטיים במחוזות רבים בהם חבל הבסקים (אאוסקדי) וקטלוניה. אל הרפובליקאים במלחמת בפשיזם הצטרפו "הבריגדות הבינלאומיות" - רבבות מתנדבים מחוץ לארץ. בבריגדות לחמו יהודים רבים וגם מאות חברי המפלגה הקומוניסטית שפעלה במחתרת בפלשתינה-א"י (כפי שקראו

טרור מתנחלים חסר מעצורים

במקביל, תקפו מתנחלים את הכפר יברוד ממזרח לרמאללה, הציתו רכב, שברו כלי רכב נוספים וניסו להצית את ביתו של אחמד זואחרה לאחר שניפצו את חלונותיו. מוקדם יותר עיכבו כוחות הכיבוש קבוצת חקלאים מהעיירה נעלין שממערב לרמאללה בזמן שעבדו באדמותיהם, כאשר במקביל גנבו מתנחלים את יבול הזיתים ואת הציוד החקלאי. מתנחלים כרתו באותו היום עצי זית בבעלות פלסטינים גם בכפר ברקא שממזרח לרמאללה ובאזור אל-מרג'. בימים האחרונים נרשמה עלייה חדה במתקפות מתנחלים נגד חקלאים ומוסקי זיתים. תועדו 33 תקיפות בחברון שגרמו לפציעתם של עשרה אזרחים, בהם אחד באורח קשה.

מתנחלים תקפו בשלישי (14.10) בולדוור ורכב ואף ירו לעבר עובדי מועצת הכפר דומא שבמרכז הגדה המערבית. סוכנות הידיעות וואפא מסרה שהעובדים הפלסטינים קיבלו היתר ממנהלת התיאום והקישור של כוחות הכיבוש, ועסקו בפתיחה מחדש של כביש וואדי נאסר שחסמו מתנחלים לפני כמה חודשים. הכביש מוביל למטעי זיתים השייכים לתושבי הכפר. עוד מסרה כי חיילים שהגיעו למקום דרשו דווקא מהפלסטינים שהותקפו לחסום מחדש את הציר ולהתפנות מהמקום. בעוד התושבים מתדיינים עם החיילים, עסקו מתנחלים בגניבת יבול הזיתים של חקלאי הסביבה.

בבוקר אותו יום הציתו מתנחלים רכב ביישוב ביתין, מזרחית לרמאללה. תושבי המקום הצליחו להדוף את התוקפים ולמנוע פגיעה נוספת. במהלך הלילה השחיתו מתנחלים עשרות עצי זית מניבים בכפר ברדלה שבצפון הבקעה. לפי וואפא, המתנחלים כרתו 150 עצי זית מניבים השייכים לתושב סולטן ראשד מבסלט באזור סחל קעון הסמוך לכפר. באזור נרשמה בתקופה האחרונה הסלמה נרחבת בתקיפות המתנחלים החמושים, שהקימו לפני כשנה וחצי מאחז מערבית לברדלה. מאז הקמתו הם פועלים להשתלט על אדמות המרעה, להצית רכוש של תושבים ולפגוע בגידוליהם החקלאיים.

בשני (13.10) תקפו מתנחלים חקלאים פלסטינים בעיירה בית פג'אר מדרום לבית לחם, וגרמו להם חבלות ושברים. לפי הדיווח, המתנחלים תקפו חקלאים בזמן שעבדו את אדמותיהם באזור ואדי אבו סעיף, יידו לעברם אבנים ושחררו לעברם כלבים. בנוסף הציתו התוקפים רכב תושב.

המשך מעמ' 3

לאחר שחרור החטופים

התקווה היא שההמונים ישובו לרחובות וידרשו שנתניהו ילך הביתה ומשם לכלא, שחבורת המוקיונים המסוכנים שסביבו אף היא תסתלק מחיינו – מי לביתו ומי למשפטו. במקרה כזה גם טראמפ, שביקש מעל בימת הכנסת להעניק לנתניהו חנינה, לא יעזור.

עתידה של ממשלת הימין לוט בערפל. אבל קיימת וודאות אחת: ללא סיום הכיבוש, ללא נסיגה מכל השטחים הפלסטינים שישראל כבשה ב-1967 וללא הקמת מדינה פלסטינית עצמאית וריבונית בצדה של ישראל, לא ייתכנו ריפוי, שיקום ועתיד של שלום לשני העמים. זאת חייבים לזכור היטב גם כל "הטוענים לכתר" באופוזיציה הציונית שנתגלו באפסיותם בשנתיים האחרונות.

שמואל אורניץ

רשת מסרבות

"אמנות הסירוב" - תערוכת אמנות

שוליים של סרבניות וסרבנים

18-15.10 | בניין פנורמה קומה 6 ת"א

דרכון פעילי שלום

מפגש היכרות למעוניינים.

יום שני 20.10 | 19:30 | אחד העם 70, ת"א

השבוע לפי איתי בנימיני

zoha.org.il

זו הדרך ברשתות החברתיות

וואטסאפ

טוויטר

פייסבוק

אינסטגרם

טלגרם

